

Antonio Polo Pérez*

VAPF, SA: En el punt de mira de la mala intenció

Un segon i últim article centrat en la segona part del reportatge publicat a EL TEMPS sobre la urbanització de les Morres de Benitaxell defineix definitivament l'opinió d'Antonio Polo Pérez, director del projecte, d'acord amb la utilització del dret de rèplica.

La setmana anterior vam comentar l'article primer del senyor Pomares. Ara replicarem el segon, que, a més dels acostumats i intencionats —¿per què?— errors, utilitza l'atac personal, cosa que un bon periodista mai no fa, com tampoc no utilitza la informació no contrastada. Les seues fonts són d'aquelles que tiren la pedra i amaguen la mà, i vostè ha caigut en el parany que, algú que sent odi i enveja i practica la calúnnia com a norma, li ha posat. El camí mamprès és perillós i lliscadís, i hem de posar en clar que el seu informador és un mentider capciós per al qual la difamació és l'única arma de treball coneguda. Dissortadament, vostè li ha fet cas i ha col·laborat a engrandir la bola i fer-la rodar per les pàgines d'un setmanari que no ho mereix, com tampoc no ho mereixen els lectors.

Pel que es veu, vostè fa bo allò que li ha dit una font que ha mantingut estreta relació amb l'empresa —¿no trobarem aquí el naixement de la font d'aigües putrefactes?—: «VAPF, amb les seues obres, ha creat molts llocs de treball en la comarca i ha guanyat molts diners, molts milions, però ací, en la nostra terra, no n'ha deixat ni un». Una de freda i una de calenta. Hem creat molts llocs de treball — milers, senyor Pomares— i, a més, al nostre caliu han nascut un centenar d'empreses independents. ¿És mal això? Hem guanyat diners, és clar, i els hem invertit per seguir creant llocs de treball i mantenir els creats darremament. ¿És mal això? Fa riure allò que en la nostra terra no hem deixat ni un milió. ¿On són, doncs? Segons el «nen de la bola», pareix que els bancs alemanys, holandesos i suïssos han estat els destinataris dels diners. ¿Li ha comunicat el seu informador la quantitat

de divises que ha portat l'empresa al país? ¿Pot demostrar el seu corresponsal —o vostè— que els imports de les vendes han anat a parar al compte particular del nostre president? Hauran de fer-ho, perquè els jutges no solen fiar-se de les paraules.

Per un costat, vostè ens tracta d'evasors; d'altre, diu que treballem amb els diners dels clients i, a més, assenyala que els bancs no volen donar-nos crèdits. Li racomanem que pose en ordre el material. L'embolec és gran i no crec que pugua trobar el cap de la madeixa. No hi ha evasió, senyor Pomares, treballem amb els diners de les vendes, com totes les empreses del món, i amb els dels bancs que ens faciliten crèdits importants, pels quals paguem interessos força elevats. També parlarem d'això en el moment oportú.

D'altra banda, el seu desconeixement del món empresarial és total i absolut, i la manca d'informació ve-raç és fa palesa quan escriu: «La constructora duu endavant diverses urbanitzacions per a les quals compta amb diverses agències dedicades al control i el lloguer de xal·lets i apartaments». I més

endavant rebla el clau de la ignorància afirmant que «exercim la direcció comercial de la majoria dels complexos urbans realitzats per la societat». ¿Sap vostè que les agències són lliures de establir-se on vulguen? Pensem que no ha tingut massa interès a esbrinar-ho.

¿Sap vostè que la instal·lació d'autoservicis és lliure i que qualsevol persona pot crear-ne un o més? ¿Sap vostè que els espanyols, i fins i tot algun que altre estranger, poden demanar permís per construir i obrir un restaurant on creguen convenient i la llei ho permeta? Tampoc no ho ha volgut esbrinar, perquè queda més sensacionalista parlar de monopolis. És ben cert que nosaltres tenim una agència, però en la contrada n'hi ha moltes. Nosaltres tenim autoservicis, però en la comarca en són centenars. Nosaltres tenim un restaurant, però en la zona en són milers. Si de cas vostè vol fer-se empresari, té la porta oberta, el món és lliure i el sol ix per a tots. Només cal treballar i, sobretot, deixar treballar els altres. Hi ha molta gent que ni menja ni vol que els altres mengin; res no fa en la vida, llevat, és clar, de criticar, envejar

i difamar, com és el cas del seu estimat corresponsal, que, una vegada més, li pren el pèl quan li dóna notícies dels germans del nostre president. Mai no han treballat en el Banc de València. I si ho haguessen fet, ¿és pecat?

Parla vostè també d'un vell soci nostre, el senyor Bethe, que no és veí de Benissa, que viu a Alemanya, la seua terra, i que, segons el seu escrit, ha fundat una gran constructora a Mallorca. Tampoc no és certa la informació. Han errat el tret. Però en el cas d'haver-lo encertat, volem preguntar: ¿Està vetat treballar? Allò que hauria d'estar prohibit hauria de ser xerrar sense cap ni peus, perquè una cosa és la llibertat d'expressió —que respectem i defensem— i l'altra és l'agressió escrita d'orella.

L'empresa VAPF, SA, se sent orgullosa de la labor que ha dut endavant al llarg de vint-i-cinc anys de vida. El seu naixement fou legal, el seu sistema de treball respecta la legalitat vigent, paga els impostos, porta al país totes les divises que recull, sense amagar ni una sola pesseta, i els seus treballadors se senten satisfets del tracte que reben. ¿Per què, doncs, tal interès a desacreditar-nos, a parlar malament de nosaltres, a ficar-nos en el seu punt de mira? Les seues raons, senyor Pomares, les desconeixem i no les compremem, tampoc resta massa clar l'afany per posar a l'abast dels lectors mentides i falsedats i emprar un estil malintencionat i, sobretot, no contrastar la informació rebuda d'un personatge que mai no ha fet res en la vida llevat de ser un especialista en la difamació i haver trobat en vostè un portaveu sense massa rigor. Allà vostè, nosaltres tenim la consciència tranquil·la. □

* Director